

ENTRE HOBBS I LLOPS

Sovint llegim un llibre (amb més o menys interès) i al cap de poc ja pactem amb altres universos que ens fan desaprendre el precedent. No és el cas de *fauna animal*: aquest llibre no se'l podran treure del cap. La veu de Bardera remou l'inconscient, i ho fa a pèl. Potser és pel lèxic (el joc que sembla espontani però que té múltiples lectures); qui sap si pel tint permanent d'un realisme brut i macabre que fa les delícies dels sarcàstics i dels fora-norma; o per la salvatgia en equilibri amb l'estirabot de càndida tendresa/tristesia. Potser atrau per la reconstrucció d'un món atàvic i, per què no, per la destresa en reproduir un microclima naturalista. *Fauna animal* és irreverent, antropològic i obscenament ben escrit. Una primera part de contes breus (d'infantesa, de brutalitat, de descoberta i d'aprenentatge de la malícia adulta) és acarada a una segona part – en efecte mirall multiplicat – de contes més llargs (d'adolescència, de cinisme, d'experiments). Tots contenen el record «potser deformat» de la vida viscuda, un motiu «apte per fer-ne literatura» i, a l'epicentre, el protagonista avisa: «jo no era com els altres nens». Potser per això es disfressa de condó usat... Però l'escenari sí que és sempre el mateix: el món rural que xoca sense contemplacions amb la urbanitat vista com un protocosmos immadur. Caliquenyos, espardenyes i pallers d'uns personatges histriònics amb noms impossibles: Amadeu Menjagossos, Maria Lestreta, Miquel Ullviu, Maurici Xotes.

Fauna animal és una reiteració essencial per fer de la faula clàssica (l'homofonia no és gratuïta) una finestra oberta a la reflexió i al gaudi més groller (en tant que primitiu i essencial). Més enllà d'una prosa que amalgama poesia,

tensió, filosofia i dinamisme, el llibre investiga i dessacralitza la condició humana amb tots els seus uts i els seus pocs ets. Caceres indiscriminades, la mà de morter que aixafa el cap de la serp, mosques d'ales arrencades, cadells de gats encastats contra la paret, vaques electrocutades, gallines neuròtiques i hámsters torturats. L'ultratge no només s'aplica d'humà a animal. Els escorpins respiren «el verí de la mirada humana», i l'animal que costa més d'extrafer és la Persona. Agraïm a Damià Bardera aquesta plantofada tan ben donada.